

Yazma Tutkusu

– MERAL TUFAN · 27 Şubat 2019

YAZMA TUTKUSU

Çılgınca kahkahalarım var sırasında,
Alçalıp yükselen sesimle uzun süren.
Kahkahalarım kadar gözyaşlarımda uzun.
Gözyaşlarımda boğuluyorum bazen.
Korkularımı şakalarım ile örtüyorum.
Korkularım benim içimde isimsiz bir şekilde...
Hayallerimi bozuyor bu korkular,
Ayaklarıma prangalar gibi düşünceler vuruyor.
Karamsarlık yakamı hiç bırakmıyor.
Ben, yıldızlara yükselirken bile
İçimdeki o kötü ses,
Sonsuzlukta, boşlukta kaybolacağımı
Fısıldıyor kulağıma...
Bir iyi seste,
Sen, boşver onu,
Sen uç hep gönlünce diyor düşlerimde.
Sen, uç kendin gibi diyor.
Bir kez beni yaraladıktan sonra
Bana erişemezsiniz.
Ben, beni iyi tanıyorum.
Biliyorum kendimi.
Zaman zaman tersleşiyorum.
Kendimle, evrenle.
Size kızdığım için değil,
Bu tersleşmemin nedeni...
Arada sırada dünyadan, kötülükten
Nefret ettiğim için.
Bu kızgınlığım kısa sürüyor.
Tekrar eski, tatlı halime dönüyorum...
Geçmişime saygı duyuyorum,
Büyük bir vatanseverim.
Ben, beni iyi biliyorum.
Güvenmem uzun ve zor oluyor...

Haklıyım'dır belki bende, kendime göre.
Yazmayı sadece sevmiyorum...
Yazmaya, kalemime aşığım.
Kalemim, yüreğimin sesini
Uzaklardan bile duyabiliyor...
O, sanki sırtımı yasladığım asırlık bir çınar,
O, benim için kahpe kurşuna bile göğsünü
Göğsünü siper yapabilen dostum.
Ben, yazdıklarımla güçlü olduğumu,
Ben, yazdıklarımla cesur olduğumu,
Düşünüyorum...
Çünkü; ben kalemimle varım.
O, yoksa bende yokum...
Ben, beni iyi biliyorum.
Ben, beni iyi tanıyorum.
Biliyorum ki; şairin adı değişir.
Soyadı, hatta kalemi, yazdıkları bile değişebilir.
Ama ruhu, yüreği
Hissettikleri ve hissettirdikleri değişmez.
Değişmez dünya yıkılsa da beyinde...
MERAL İŞEYEN TUFAN